

«No arribarem a la disjuntiva Ciscar-Lerma»

Deu anys després del seu ingrés al PSOE, Francesc Solsona, antic rondaller noctàmbul amb el Grup Maig, té la vida marcada per dues dèries que han esdevingut passions: fer eficaç la Diputació de Castelló, que ell presideix, i enllestir el seu treball sobre la flexió verbal. Al seu despatx s'amunteguen els informes oficials; a la tauleta de nit s'arremolinen vuitanta gramàtiques. D'aquesta estranya barreja ixen dos verbs claus: presidir i dissenyar.

En l'última baralla pre-congressual, Solsona ha jugat el paper de perdedor i s'ha quedat fora de la llista de compromissaris que acudiran al pròxim Congrés Federal del PSOE. Compromés amb el ciscarisme, ha renunciat als seus càrrecs orgànics dins el partit.

—¿Per què Ciscar i no Lerma?

—Jo, dins del partit, procure estar sempre amb les persones que considere que tenen coincidència política amb mi. Que jo veja el conseller de Cultura com una de les persones més vàlides del partit, això no ha de comportar que siga un home només d'aquest conseller. Tinc moltes coincidències polítiques amb altres membres del Consell, també com ara Ximo Azagra, per haver estat quatre anys de governador civil a Castelló, Lluís Font de Mora, Andrés García Reche, Birlanga o el mateix Rafael Blasco. L'afinitat amb Cebrià Ciscar s'explica pels contactes que han tingut Conselleria de Cultura i Diputació.

—¿Hi ha predisposició perquè l'equip Ciscar-García Miralles-Solsona torne a funcionar davant dels lermistes al pròxim Congrés del PSPV?

—Fer futur en política és molt complex. Em pense que s'imposarà el sentit comú que tradicionalment domina al partit quan arriba el moment de decidir-se per un secretari general. Estic plenament convençut que el pròxim Congrés del PSPV serà com tots; la vitalitat del partit portarà al fet que es facen alguns pactes i negociacions entre tots els màxims responsables del partit, per evitar els enfrontaments forts. No crec que s'arribe a la circum-

«Que jo veja el conseller de Cultura com una de les persones més vàlides del partit, això no ha de comportar que siga un home només d'aquest conseller».

Francesc Solsona, president de la Diputació de Castelló, és un dels polítics valencians més accessibles. Políticament, ha trobat alguns obstacles familiars dins el seu partit en els darrers mesos, un fet, però, que no l'ha descentrat de la seua passió principal: 12.000 verbs, presos de 80 diccionaris.

Albert Vicent

VICENT GAMIR

tància d'haver de triar entre Cebrià Ciscar i Joan Lerma.

—*Després de les passades eleccions municipals, Joaquim Azagra, aleshores governador civil de Castelló, assenyalava que el fet que en molts pobles de Castelló s'haguera presentat una sola candidatura, del PSOE principalment, havia afavorit el fet que aquest partit obtinguera la Diputació, però també, al mateix temps, era un signe de pobresa política.*

—Els municipis amb candidatura única són pobles molt pragmàtics, que veuen una referència de poder, i els partits, que teòricament haurien de presentar alternatives, tenen moltes dificultats per aquesta referència de poder. Aleshores, evidentment, crec que això no és bo. Les alternatives a la referència del poder i la confrontació política són necessàries.

—*De cara a apropar el poder als pobles, ¿vostè no pensa que la Llei de Comarcalització s'està retardant massa?*

—La Llei de Comarcalització pot suposar dificultats si no hi ha una sensibilitat prèvia dels pobles que hagen d'integrar-se en les comarques. De moment, està començant a arribar tal sensibilització, però no d'una manera plena i suficient. I em referesc no tan sols als

polítics, sinó també a la població, que encara no ho té, tot això, massa clar. Per tant, convé fer un primer pas, que és mancomunitzar serveis, perquè els ciutadans s'adonen dels avantatges que pot tenir lacomarcalització. Fins que les mancomunitats no estiguen assentades, difícilment podrem veure'n els avantatges. Considere que la política de la Generalitat és molt encertada pel que fa al primer pas que suposen les mancomunitats.

—*¿No hi ha perill que el procés es quede en aquestes mancomunitats sense arribar a la comarcalització plena?*

—Sí, però aquest perill seria més fort si s'imposara la comarcalització sense millorar-ne, abans, els serveis. Quan els ciutadans s'adonen que ha millorat la seua qualitat de vida i que tenen l'ad-

ministració més a prop, la comarcalització serà un procés natural i no imposat. No cal crear falses expectatives que puguen desil·lusionar els ciutadans.

—*¿Què quedaria després de les diputacions?*

—Ningú en aquest moment no està en condicions de decidir quin temps requereix aquest procés. Això depèn de la voluntat que cada ajuntament tinga per obtenir la millora que suposa la mancomunització de serveis i el posterior abaratiment de costos. En tot

que les corporacions no tenen imaginació ni projectes. Nosaltres tenim més projectes que diners i això és bo.

—*Vostè s'ha convertit en un peculiar estudiós del català, ¿d'on li ve aquesta passió?*

—Fa tres anys, em vaig adonar de la dificultat amb què ens trobem els que no hem tingut mai cap preparació gramatical, perquè els temps anteriors no estaven per aquest treball, quant a la conjugació verbal. Vaig comprovar que hi havia una disparitat entre allò que estava considerat com la flexió normativa i el que tenim com a resultat als

«El concepte Països Catalans, per a mi, només respon als països amb una llengua comuna. I res més».

aquest procés les diputacions no desapareixerien, perquè podrien ser l'organisme d'unió intercomarcal dins l'àmbit territorial que és la província.

—*La Diputació de Castelló té fama de suportar un alt endeutament. ¿Quina és la situació actual?*

—Ací va venir el president del Banc de Crèdit Local i va ser taxatiu quan afirmà que la salut de la Diputació de Castelló és excel·lent, perquè acomplim amb els nostres compromisos. Paguem els interessos puntualment i no hi ha cap dificultat per augmentar els préstecs, i cal no oblidar que els interessos i els bancs són els que millor analitzen la situació financera d'una Diputació. No és perillós que una Diputació estiga endeutada; sí que ho és, però, que no ho estiga, perquè això voldria dir

distints territoris. Tal dificultat em va animar, com a exercici purament d'aficionat, a fer-hi alguna prova. Però, tant em va apassionar el *hobby*, que en aquests moments no en tinc cap altre.

A mi, em faria il·lusió que allò que va començar tot just com afició acabara en la publicació del treball que he fet al llarg de tres anys, si es considera interessant —i així semblen estimar-ho algunes persones—, i es considera útil per a tots els que parlem català en els distints dialectes principals.

M'ompliria de satisfacció deixar una cosa feta perquè pogueren millorar-la els que vinguen després, però evitant-se les dificultats que vaig trobar en iniciar el treball. Però potser tot això, que és pura afició, com ho ha fet una persona pública com és el president de la

Diputació, rebrà més importància de la que realment té. Tan sols hi he dedicat moltes hores de treball.

—¿En què consisteix el treball?

—Després d'estudiar els dialectes barceloní, valencià i mallorquí, el que he fet és agafar de tots els diccionaris normatius, tots els verbs, i fondre'ls en una taula on apareguen tots —per cert, n'he trobat 12.000—, i després conjugar aquests 12.000 verbs en cada varietat dialectal. Això ha donat peu a 144 models i cadascun dels verbs remet a una taula on hi ha les tres variants. Un poquet complex, ¿no?, ¡ha!, ¡ha!.

—Quan un polític estudia la llengua amb tanta voluntat com vostè ho fa, ¿què pensa quan sent parlar de Països Catalans?

—Això dels Països Catalans, de vegades, es malinterpreta. Per a mi, aquest concepte respon als països que tenen per llengua comuna el català, i res més. Però, de tant en tant, el concepte es trau del context i sembla que els Països Catalans hagen de fer alguna revolució pendent. Per a mi, tan sols és un denominador comú que tenim tots els que parlem una llengua comuna. I cal no espantar-se'n, sempre que no es traga d'aquest context. Evidentment, penso que no té cap traducció política.

—¿Quina és la imatge que li agradaria que es conservara de vostè?

—M'agradaria ser recordat com una persona que ha intentat fer de la millor manera possible allò que li han encomanat, i que, amb aquest objectiu, ha procurat crear-se la menor quantitat d'enemics.

—¿Francesc Solsona és conscient de ser un dels polítics més accessibles per a la gent del carrer?

—Això diuen, però la veritat és que encara em pense que sóc poc accessible. Deixar la porta oberta suposa donar peu perquè tots puguin demanar audiència i, de fet, molta gent ho fa. Afortunadament, no sempre vénen a consultar-me problemes, sinó que també arriba algú a parlar-me de coses intranscendents que un polític ha de conèixer.

Un polític, i més quan té un carrec de responsabilitat, no ha de tancar-se al seu despatx per atendre només allò que interessa o que políticament és rendible. Un polític ha de conèixer el seu entorn i ser accessible a entrevistes que semblen desbaratades perquè després aporten idees per mantenir fresca l'actuació, de cara a la realitat social. Ser accessible és ben necessari. □

—secretari general, per delegació, de Convergència Democràtica de Catalunya—, que han rebut per resposta la crítica de tota l'oposició.

Roca va parlar a Calafell (Baix Penedès), en el marc d'unes jornades sobre Política Municipal i Cultura organitzades pel seu partit. A Calafell, va ser crític amb TV3. No d'una manera global, sinó en referència concreta a la funció informativa de la Televisió de Catalunya en matèria comarcal i cultural catalana.

Sense deixar de parlar de televisió, **Roca** també es va referir a la possibilitat de crear un segon canal autonòmic, segons el model d'Euskal Telebista, i també a la de crear un canal privat de CDC, similar al Canal 10 anunciat recentment per **José Maria Calviño**, i que en opinió de Convergència és auspiciat pel govern espanyol.

Una posterior filtració a la premsa de les paraules de **Roca**, envoltades d'ambigüitat, la negativa per part de CDC a precisar l'abast i la intenciona-

¿TV4 I UNA NOVA ALTERNATIVA PRIVADA?

Notícia del quart canal

Les declaracions de Miquel Roca sobre el paper catalanitzador de TV3 i la possibilitat de plantejar un quart canal autonòmic i un altre de privat han tornat a moure la roda política de les discrepàncies.

J. M. Pasqual

Quan ja han començat a circular els primers sondejos pre-electoral, que vaticinen la repetició de l'actual majoria de govern a la propera legislatura autonòmica i la més que possible desaparició d'alguna de les forces que ara per ara compten amb representació parlamentària, s'han produït unes declaracions de **Miquel Roca**

Miquel Roca, secretari general de CDC.

Enric Canals, director de TV3.

lidad del seu dirigent, i el fet que aquests dies al Parlament de Catalunya també s'ha parlat del funcionament de TV3, han originat un episodi més de la roda de discrepàncies que ja s'ha fet habitual en les darreres setmanes entre els polítics del Principat.

Per a **Jordi Guillot**, responsable de mitjans de comunicació, del PSUC, les declaracions de **Roca** van ser «frívols» i «poc rigoroses». **Guillot** es lamenta també que fa unes setmanes es parlés tan poc de la decisió de passar la programació del circuit català de TVE —Sant Cugat— al segon canal i ara es parli tant sobre el que diu **Miquel Roca**.